

TEENS

WAY

Читай,
думай,
дивуй!

№1 (5), лютий 2019

САМЕ ЧУДОВЕ МІСТО ТЕ,

ДЕ ЛЮДИНА ЩАСЛИВА

Митці, паралімпійці, мандрівники та добрі справи – запорізькі підлітки назвали кращі мотиватори нашого міста

Запоріжжя... Яскравий маленький всесвіт, де поруч з нами та саме в нас живе сама чарівність, де так приємно помріяти та погуляти з друзями, відчутти себе дослідником та мандрівником. Ви відчуваєте цю красу? Чим наше місто таке дивовижне, таке особливе? Що саме вас надихає, заряджає позитивом, захоплює?

Ось питання, які ставили вихованці Медіа-школи, як автори проекту «Творчі символи - мотиватори Запоріжжя». Проект знайшов відгук серед гуртків та студій Міського Палацу дитячої та юнацької творчості. У цій статті перлини нашого спільного дослідження. Свої думки гуртківці представили на підсумковому круглому столі, де панувала творча атмосфера, навіть, звучали пісні. Всі учасники заходу мали можливість показати, як саме бачать своє місто, дізнатися чимало цікавого з його минулого та сьогодення, здійснити захоплюючу подорож чарівними запорізькими містечками.

Отже, що таке Запоріжжя очима підлітків?

Це – люди...

... Що можуть майже все, ніколи не зупиняються, всюди бувають, все бачать, всюди розповідають звідкіля вони, та завжди повертаються додому.

Одна з таких невгамовних творчих особистостей запорізький мандрівник, письменник та журналіст Володимир Супруненко. «Він здолав десятки тисяч кілометрів, об'їздив безліч країн на своєму вірному велосипеді, – розповідає вихованка Медіа-школи Ганна Дегтярьова. – Організував та провів десь близько тридцяти науково-спортивних експедицій, у тому числі через всю Латинську Америку! Недавня подорож – тур по Скандинавії – надихнула письменника на створення нового проекту, можливо, це

буде нова книга, про те, чому необхідно подорожувати. Він вважає: «Via vest vita». Дорога – краще життя. Шлях і загартовує, і виховує, і вчить. На мій погляд, це – гарний девіз для кожного, хто мріє мандрувати світом, щоб повертатися додому все більш кращою людиною».

Запоріжжя – це люди, що не вмюють здаватися, а вмюють перемагати! Статус «інвалід», «людина з обмеженими можливостями» – ні в якому разі не вирок. Це виклик! Що блискуче доводять запорізькі спортсмени – паралімпійці. До речі, торік на європейському чемпіонаті в Дубліні вони завоювали 13 медалей! Отже, українська збірна посіла перше місце у командному заліку серед 40 країн світу!

Якщо ти чимось невдоволений, часто сумуєш або нудьгуєш, почитай історію запорізьких паралімпійців, – радять юні журналісти. Нехай вони стануть для тебе прикладом. Те, що для тебе звичайнісінька справа, для багатьох із них найвища цінність та щастя. Свобода руху, можливість бачити світ, творити, вести повноцінне життя... Для одних – це непомітні дрібнички, для інших – недоступна розкіш. Вони довго та завзято працюють, прикладають титанічні зусилля, щоб мати можливість самовиражатися, розвиватися.

Поглянь довкола! Поруч є люди, які позбавлені простих фізичних радощів. Та вони стійко долають труднощі! Вони вмюють радіти життю, незважаючи ні на що, творити красу та надихати усіх навколо! Вони сильні духом!

АНОНСИ

Таємниці минулого: цікаві маловідомі факти про Запоріжжя

СТ. 2

Що говорять підлітки про наше місто?

СТ. 3

Хроніки Городовичка

СТ. 4

Продовження на ст.3

Фортеця, берегиня, господар, чарівник...

Жило собі невеличке містечко Олександрівськ. Майже половину своєї 248-річної історії це було скромне, але перспективне повітове місто, центр Катеринославської губернії. І було в тому місті 95 вулиць і провулків. На перший погляд, всього нічого. Але ж і славився Олександрівськ не стільки вулицями, скільки своїми заводами і фабриками, яких було без малого півсотні. Тільки уявіть собі, на кожні дві вулички по промислового об'єкту! Хоч їх і важко було порівняти з сучасними гігантами.

Таке працююче містечко приносило народові неабияку користь. Візьмемо, наприклад, 13 заводів сільськогосподарського машинобудування. Отже, наше місто допомогло нагодувати сотні тисяч людей! Гарний початок, егеж!

Та ви, навіть, не здогадуєтесь, які вражаючі речі можна дізнатися, заглянувши в нашу спільну історію. Саме тому ми створили добірку цікавих, але маловідомих фактів про Олександрівськ - Запоріжжя.

«Територіальний бутерброд»

У 1927 році місто було «територіальним бутербродом», бо адміністративно складалося зі Старого та Нового Запоріжжя. А між ними, замість начинки, знаходилося село Вознесенка або Воз-

несенівка. (Зараз це самий центр міста, територія Вознесенівського району). З одного Запоріжжя в інше курсували трамваї повз мальовничі сільські подвір'я. Ви тільки уявіть собі цей вид з вікна міського транспорту: хатинки, курки, соняшники! До речі, спочатку Хортицький район (Бабурка) планувався як окреме місто.

Ні пуху, ні пера!

Восени 1920 року в місті було лише 328 зошитів та жодного писального пера (старовинний аналог чорнильної ручки). Незрозуміло, а як же дітям у школі?! В наш час ситуація з канцтоварами кардинально змінилася, але що стосується пера... з цим, як і колись, куди складніше. Втім, місто наповнили гаджети, скоро, навіть, зошити з ручками залишаться у минулому.

Суворі будні перетворень

Переименування Олександрівська в Запоріжжя в 1921 році – скрутний період. Міський бюджет 1922-1923 років був в сім разів менше бюджету 1913 року. Витрати на комунальне господарство скоротилися в чотири рази. Проте, вже через рік, в серпні 1924 року почалися топографічні та бурові роботи – підготовка до будівництва ДніпроГЕС. До речі, старішу на Дніпрі та найбільшу в Європі греблю звели за рекордні п'ять років.

Місто-мрія, місто-сад...

Проект зведення так званого Соцміста в 30-роках переміг на світових конкурсах в Парижі та Нью-Йорку, був визнаний еталоном містобудування. Як цей район, до будівництва якого підштовхнуло зведення ДніпроГЕС, тільки не називали! Місто майбутнього, місто-мрія та місто-сад. Втім, щодо останнього, навіть, без перебільшення, бо на дахах будівель планувалося створити зони відпочинку зі справжніми зеленими насадженнями. Нажаль, Друга Світова війна завадила повному втіленню грандіозного архітектурного плану. Та все ж таки є багато чого подивитися! Переконайтеся самі, прогулюючись проспектами Металургів та Соборним, прилеглими до них вулицями, де можна помилуватися незвичайними спорудами та дивовижними баштами. До речі, про башти...

Де ви, головні шпилі Запоріжжя?

У нашому місті 17 башт. В більшості своїй вони прикрашають проспект Соборний (біля проспекту Металургів та площі Поляка). Особливо чарівні запорізькі башти ввечері, коли включається феєричне підсвічування. Архітектурна візитка Запоріжжя з'явилася вже після Другої Світової війни, як тріумфальний символ перемоги. Проте, мало хто знає, що головні шпилі Запоріжжя так і не були зведені. Головні міські ворота, що

відкривають проспект Соборний з боку площі Запорізької, повинні були увінчати ще дві грандіозні башти зі шпильами. Начебто їх навіть виготовили, але не встановили, порахувавши «архітектурними надлишками». А шкода...

Вічний двигун

Цей чотирьохколісний «динозавр» українського автопрома міцно увійшов до народного фольклору і вимирати не збирається. Звичайно ж, мова про самий бюджетний та перевірний часом всюдихід під назвою «Запорожець». Про цей автомобіль дійсно ходять легенди! Перша партія автомобілів «ЗАЗ» зійшла з конвеєра Запорізького автозаводу в 1960 році. Та почалося! Ці скромні, але вічні двигуни підкорили півсвіту!

Все тече, все змінюється! Навіть, важко уявити, що колись на площі Фестивальній були сільські хатинки, огорожі та курники. А ще раніше, до Вознесенки, по легенді там і зовсім здіймалася гора! Час суттєво змінив обличчя нашого міста. Кожен рік в Запоріжжі з'являються нові сквери, пам'ятники, унікальні музеї та величні споруди. Навіть, сподіваємось, будуть збудовані нові мости через Дніпро. Місто росте та ушляхетнюється! Цікаво, як буде воно виглядати ще через п'ятдесят років?!

Над оглядом працювали Гліб Ляхов і Юліанна Макарова.

У Валентинів день, 14 лютого, на гостей та друзів Палацу очікував дуже сердечний сюрприз. Святкова програма від вокально-хореографічної студії «Чайка» та сольний концерт лауреата всеукраїнських та Міжнародних конкурсів Олександра Дрекало. Сашко – цьогорічний випускник студії, переможець численних вокальних марафонів. У його виконанні пролунали як українські, так і зарубіжні пісні, та коли співаєш серцем завжди говориш з глядачами однією мовою, – впевнений 15-річний співак.

Ми зустрілися з Сашком напередодні його першого сольного концерту, щоб поцікавитися, як йому живеться пліч-о-пліч з мистецтвом, та чи планує він розвивати ці відносини у дорослому житті? Він відразу ж зізнався, що закоханий у музику та українські народні пісні ще з раннього дитинства. До «Чайки» потрапив 5 – річним хлопчиком, обравши спочатку заняття танцями.

«От тільки вийшло так, що викладачі розглядали у мене хист до співу, за що їм моя величезна вдячність. Так у моє життя увійшла пісня, увійшла та оселилася,

– каже Олександр. – Майже десять років займаюся у **Олени Іванівни Корнєвої**, мого хормейстера. Вона робить з мене не тільки співака, а й людину. Не уявляю свого життя без академічного вокалу, народної української пісні, хоч мій репертуар досить різноманітний, це і класика, і сучасна музика. Мені подобається пробувати щось нове, причому, чим складніше, тим краще».

Твоя перша відчутна перемога, – поцікавились ми. «В п'ятому класі я здобув призове місце на міжнародному конкурсі в Болгарії. Це запам'яталось дуже сильно, бо то був вже більш дорослий рівень, я тоді, мабуть, вперше усвідомив свій тісний зв'язок зі сценою. Були й труднощі, десь не вистачало досвіду. Та я переконаний, що у мистецтві поразок не буває. Бо все це частина справжнього навчання».

Торік Сашко закінчив музичну школу по класу «фортепіано», крім того, він добре встигає у школі, допомагає бабусі з хатніми справами. Як все встигає? Каже, ще й час залишається на хобі – пише вірші та музику, малює ескізи одягу. «Ось так і живу, з головою поринув у творчість», – посміхається він. Мріє про вступ до консерваторії або, можливо, про освоєння акторської професії. А поки що співає. Співає від серця до серця, отримуючи щирі вітання та оплески.

Спілкувалися: Ганна Дегтярьова, Гліб Ляхов

Закохані у мистецтво

«Книга відгуків»

Воронцов Олександр Васильович, депутат Запорізької міської Ради:

«Мистецтво – це завжди ділитися любов'ю, натхненням, особливо, коли мова йде про дітей. Це така ширість, справжність, яку неможливо не відчувати! Тому, в першу чергу, я хотів би сказати величезне «дякую» тим викладачам, тим людям, які вклали душу, зусилля у розвиток таланту Олександра, допомогли йому стати тим, ким він є. Бажаю Палацу ще більше талановитої молоді, а Олександру, як би високо він не літав, завжди пам'ятати про своє рідне місто, свою творчу сім'ю».

Пустоваров Анатолій Іванович, заступник міського голови:

«Після такого концерту відчуваєш і радість, і гордість, бо здається у світі стало, навіть, тепліше. Приємно бачити, коли обдаровані діти, підлітки, незалежно від того, мають вони батьків чи є сиротами, мають можливість повноцінно розвиватися та досягати таких гарних результатів. А як приємно це чути! Вихованці «Чайки» молодці, так тримати! Ви гідні стати взірцем, ну а наша задача, як міської влади, створювати для дитячої творчості всі необхідні умови».

Гальчинська Зінаїда Миколаївна, депутат Запорізької міської Ради:

«Концерт чудовий, відчуття теплі, сонячні! Хочеться побажати Олександру успіхів, творчого зростання, великої сцени, щоб такі діти з непростю долею, що вміють долати труднощі, працювати для людей, заради розквіту української культури, завжди мали в нашому місті та у країні гідну підтримку та гідні можливості».

САМЕ ЧУДОВЕ МІСТО ТЕ, ДЕ ЛЮДИНА ЩАСЛИВА

Продовження. Початок на ст. 1

«Сила духа». Робота Маріанни Смбатян

Маріанна Смбатян в образі Джека Горобця

«Ви вважаєте, якщо людина прикута до інвалідної коляски, вона не може бути справжньою зіркою, художником і режисером? А ось і ні! Просто ви не знайомі з відомою запорізькою художницею з отакеними душевними крилами Маріанною Смбатян. Її картини дивовижні, вони закликають мріяти, літати, радіти, любити весь світ. Така є сама Маріанна. Неймовірно творча особистість з величезною душею, де є місце для всіх чудес цього світу. Особливо мене вразила її робота «Сила духа», що поклала початок унікальному фото-проекту «Сильний духом». Його моделями стали люди з інвалідністю, які були зняті в образах відомих історичних осіб, кіногероїв і літературних персонажів. Думаю, цим проектом його автор хотіла підкреслити багатий внутрішній світ таких людей, допомогти їм будь що зберігати надію», – вважає Анастасія

Шпак.

Великі імена

Учасники круглого столу з сяючими очима розповідали про своїх кумирів. Колись звичайні хлопчики та дівчатка, що стали відомими, бо щось незбагнене надихнуло їх присвятити життя мистецтву. Ось вони... Головний диригент Академічного симфонічного оркестру Запорізької обласної філармонії В'ячеслав Редя; відомий композитор і бард Віктор Берковський; поет Григорій Лютий. Дівчат з вокально-хореографічної студії «Чайка» заряджає позитивом сучасна музика у виконанні наших земляків, співачки Альоши та солісту групи Mozgi відомого як Дядя Вадя.

«Ось тут, у нашому місті народжувалися перші пісні Віктора Берковського, – розповіла вихованка гуртку авторської пісні Ганна Тищенко. – Ці пісні ніколи не постаріють, бо написані від щирого серця, у них душа сяє. Композитор Віктор Берковський дуже багато зробив для розвитку авторської пісні. Він написав музику для більш ніж 200 пісень. Був одним з керівників гурту «Пісні нашого століття». З творчістю цього ансамблю пов'язаний сплеск інтересу до бардівського мистецтва. У 2006 році Театр поетичної пісні під керівництвом Олени Алексеевої провів в Запоріжжі вечір пам'яті Віктора Берковського. Навіть, виникла ідея створення меморіальної дошки, що була відкрита в 2008 році на будинку, де мешкав композитор».

Пісні Віктора Берковського дуже живі, мотивуючі, сповнені барвистого настрою. Ми переконалися в цьому, коли Аня та її щира подруга укулеле виконали веселу композицію «На далекой Амазонке». Відразу закортіло піти у похід, посидіти у багаття, слухаючи звуки природи та чарівний мотив, що колись народився саме на березі Дніпра.

... та добрі вчинки

Гуртківці переконані – надихнути можуть не тільки видатні особистості, а й прості люди, що роблять непрості корисні справи. Навіть звичайна людина може бути видатною, якщо робить щось важливе.

Ось, що каже Валерія Шпак з гуртку англійської мови: «Я хочу розповісти не про відомих спортсменів, не про зірок телебачення. А про просту жіночку, яка мешкає в Запоріжжі. Її звати Ірина Дідур. Вона працює у притулку для бездомних тварин «Дай лапу, друг». Там багато хворих, пораних, понівечених собак, що потребують любові та піклування. Вона їх лікує, доглядає, намагається знайти їм нову гарну сім'ю. Коли це вдається, це справжнє свято. Зараз у притулку десь двісті тварин, одній людині з цим не впоратися. Отже, небайдужі люди допомагають. Це добре, що у Запоріжжі багато добрих людей. Бо ніщо не надихає так, як справжня доброта».

Місто – це барви

Величний Дніпро, древня таємнича Хортиця, легендарні козацькі «Чайки», сяючі вогнями проспекти та площі, унікальні музеї, сучасний стріт-арт, коли звичайні багатоповерхівки перетворюються на справжні витвори мистецтва, – все це Запоріжжя. Нескінченний простір для

Неймовірні запорізькі мурали

творчості.

«Для творчої людини дуже важливо вміння бачити красу в найпростіших, буденних речах, – переконана вихованка фотостудії «Образ» Діана Шматало. – На мою думку, фотографія – один з кращих способів показати відчуття, стан душі, неймовірну красу довкола. Для мене Запоріжжя – багатогранне місто, де легко знаходити сюжети і створювати щось яскраве, де ідеї та образи витають у повітрі. Потрібно

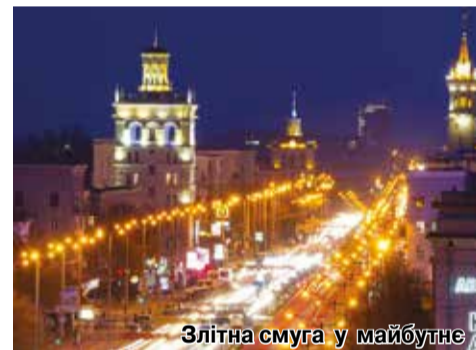
лише мати під рукою фотокамеру».

«Нудно? Що це таке? Нам нудно не буває, – каже юна акторка, вихованка Театру моди, таланту та успіху Мар'яна Скринник. – Тому, хто захоплений своєю справою, нудувати ніколи. Ми постійно десь у роз'їздах, представляємо своє місто, свій Театр на різних фестивалях, конкурсах. Перемагаємо – це мотивує! Крім того, у Запоріжжі дуже багато цікавих подій, фестивалів, культурних та спортивних заходів, що додають життю яскравих фарб. Сенс в тому, щоб відчувати, як люди разом радіють, вболівають. У моєму місті надихають щирі усмішки, спільні проекти, коли люди об'єднуються і роблять щось неймовірне».

Владислав Стасюк з гуртку німецької мови вважає, що місто – це праця

та натхнення, які в нього вкладено.

«Наше місто особливо дивовижне ввечері, коли запалюються вогні, сяють башти на проспекті, можна нікуди не спішити, прогулятися, помилуватися архітектурою, ДніпроГЕС. Це справді грандіозна споруда, що вражає своєю величчю, монументальністю. Бо коли бачиш греблю, не можна не думати про тих людей, що її будували, незважаючи на труднощі, потім відновлювали після війни. Це величезна справа. Коли бачиш наше місто, його будівлі, театри, розумієш, скільки зусиль та натхнення в нього вкладено».

Злітна смуга у майбутнє

Місто – це дива

Так, так, ми, наприклад, були вражені обдарованістю 6-річного вихованця Театру моди, таланту та успіху Всеволода Скрими. Ось, що пише юний вундеркінд: «У мого прадіда прізвище Вишневецький. Я потомок славного Байди Вишневецького. Тож зрозуміло, що мої улюблені місця у Запоріжжі біля козацьких куренів, оборонної башти, Покровської церкви. Я незвичайний відвідувач тих місць, у мене неабияка уява, з берегів я чую, як радяться здоровенні дядьки, запорожці, як краще прогнати ворога з рідної землі, я, навіть, чую, як б'ють весла о дніпровську хвилю, то козаки на човнах причалають до берега... А дива такі зі мною кояться на благословенній Хортиці, тому що вона є гніздом, звідки вилітали горді, міцні, неначе леви, козаки і розливали волю по всій Україні».

Де ще можна так глибоко поринути у історію? Авжеж, у музеї!

«У нашому місті є низка унікальних для країни музеїв», – розповіла вихованка Центру дитячих соціальних ініціатив «Оріон» Ілона Ширяєва. Дівчину вразило відвідування Запорізького музею ретро-техніки «Фаєтон».

«Ретро-автомобілі, велосипеди, мотоцикли, іграшки, якими гралися ще наші батьки, – все це не може не захоплювати. Запорізька колекція ретро-автомобілів навіть потрапила до Національного реєстру рекордів України», – каже Ілона.

Крім «Фаєтону», у Запоріжжі можна цікаво провести час, завітавши до таких «перлин», як музей козацького флоту «Чайка», кінний театр, історико-культурний комплекс «Запорізька Січ», музей авіації «Мотор-Січ». А незабаром на нас очікує відкриття ще одного унікального для країни музею. В нашому Палаці буде створено Музей космонавтики.

Біля козацького коріння

До речі, наш Палац теж запорізьке диво, бо це особливе дитяче містечко приваблює творчу молодь, як яскрава квітка бджілок. Тут народжується безліч різноманітних ідей, які потім перетворюються в чарівні моменти життя, в наше спільне майбутнє. Ось такі вони, запорізькі дива, що закликають дивуватися та дивувати. Звісно, читачі завжди знайдуть, чим доповнити цей далеко не повний список. І це теж, друзі, мотивує!

Над проектом працювали: Анастасія Шпак, Ганна Дегтярьова, Поліна Ковтун, Гліб Ляхов, а також наші друзі з гуртків англійської та німецької мови, авторської пісні, ансамблю спортивного бального танцю «Фієста», вокально-хореографічної студії «Чайка», ЦДСІ «Оріон», Театру моди, таланту та успіху, ін.

ДНЕВНИК ГОРОДОВИЧКА

1 января

Начал вести дневник. Последние 99 лет помню, а вот, что раньше было, забывать стал. Буду записывать, авось пригодится. Все равно до вечера никто не проснется. Да и принято так – в новом году начинать что-то новое. В прошлом году, например, я начал со всеми подряд здороваться, говорить прохожим всякие полезные напутствия. Нововведение не прижилось. Ох, и дикий у нас народ. Поболтать по душам не с кем. Убегают, выпучив глаза, можно подумать, к ним не добрый дух – хранитель города обращается, а самая, что ни на есть, нечистая сила. Очень жаль, знаете ли, что детям в школе обо мне ничего не рассказывают. Вот тогда бы сразу знали, что к чему, и не проказничали у меня!

2 января

Ночью от нечего делать отключил все фонари в городе. Водители перекрестились и дружно вспомнили «Отче наш». Смешные они у меня...

3 января

Решил проведать городскую елку. Походил, посмотрел... М-да, а верхушка-то отвалилась. Немудрено, после такого веселья у любого бы крыша поехала.

8 января

За праздники совсем разболтались, кое-где под мусором уже даже асфальта не видно. Решил «построить» мзра. Тот «построил» дворников. Дворник Вася воздвиг из пустых бутылок «Пизанскую башню». Мелочь, а приятно.

13 января

После дождя грянули морозы. На работу пришлось в прямом смысле ползти. Кое-кто так и не дополз, но это не моя вина. Мы давно с городскими властями зоны ответственности разделили. Я слежу за детишками, всякие вип-персоны меня не интересуют. Хотя, кое-кто удивил старика. Лично мой рейтинг трюков на льду возглавил внезапно нагрывший глава Укравтодора. Карма существует?

14 января

Дети пошли в школу. Родители запаслись успокоительным. Много думал. Судя по количеству аптек, мы самые здоровые

или самые больные?
19 января

Всеукраинский день моржеванья. Ой, что было! Страница Днепр чуть не лопнул со смеху. Одного не могу понять:

им, что, в crane холодной воды мало? Ну что за странные эти люди! Орут, визжат, а в прорубь всё равно прут. Думают, если раз в году окунуться, чище и здоровей станут. Так ведь, начинать изнутри надо, чисто думать и здорово ко всем относиться.

21 января

Решил изучить календарь международных праздников. Как в воду глядел! Сегодня всемирный день объятий. В приливе чувств обнял губернатора. Очень удивился, узнав, что тот внезапно решил исповедаться.

22 января

Жуткий денёк. Все кашляют, сморкаются, в больницах очереди, пациенты сидят над своими айфонами, тоскливо глазами врачают. Выглядят и, правда, очень больными. Эти штуковины прямо все силы у них отбирают. Интересно, что Минздрав себе думает по поводу этой странной гаджето – эпидемии? Может, прививку какую пора вводить? Или хоть витаминки...

25 января

Плохая примета: ремонт дороги не закончили в срок. А, говорят, как встретишь новый год, так его и проведешь. Сегодня и того хуже, видел по-настоящему дурное знамение. Меня едва не задавила нервная дамочка на чёрном лексусе, пытавшаяся объехать чёрного кота. Кот не пострадал, я отделался легким испугом, а вот придорожные столбы обиделись не на шутку. Я слышал, как они сговорились – чуть что падать на лексусы.

31 января

Выпили с Январем латте напоследок. Поболтали о достижениях. Январь остался доволен. Сказал, через год вернется с бонусным снегом и новыми оригинальными идеями. Не знаю, радоваться или напрягаться?

4 февраля

Решил посвятить день добрым делам. Перевел восемь старушек через дорогу, оказалось, это была одна и та же бабулька. Старую... Заставил починить неделю назад сломанный светофор. Результат, правда, не тот. Двухкилометровая пробка. В светофоре горит только красный. Зато пешеходам раздолье.

7 февраля

Сегодня день культурной речи. То есть, никакой нецензурной лексики. Удивительное дело! В городе остановилось буквально всё! Тренер футбольной команды не смог поощрить игроков, прораб не сумел объяснить рабочим, что делать, даже у директора школы возникли проблемы с пониманием в коллективе. Некоторые горожане просто весь день не раскрывали рта. Даже я к вечеру как-то приуныл.

12 февраля

По плану сегодня инспекция самых важных общественных мест. После посещения ЖЭКа заложило уши, пошел в поликлинику, начал дергаться глаз, в центре занятости решил уйти на пенсию...

14 февраля

День влюбленных. Вспомнил бурную молодость. Разослал «Укрпочтой» валентинки всем подругам. Всем, кого смог вспомнить. 2019 штук! Хотя, думаю, память у меня уже не та... Зато молодежь вся красивая, радостная. Парни с цветами, девушки с макияжем. Гуляют в парке, зубами стучат от холода. Счастливые!

21 февраля

Ходил в гости в одну знакомую редакцию. Дал ребятам почитать свой дневник. Им понравилось. Теперь благодаря TW его читаете вы. И раз уж так вышло, хочу всех вас попросить – не уподобляйтесь символу этого года, я всё вижу!!!

Жартували: Юліанна Макарова, Гліб Ляхов, Ганна Дегтярьова, Владислава Болота.

Неймовірний фото-світ

У цьому номері нам хотілося розповісти про незвичайного хлопця, що захоплюється фотографуванням запорізьких пейзажів. Звуть його Павло Анатолієв. Він займається у фотостудії «Образ» усього кілька місяців та вже досяг помітного успіху.

Павло отримав почесний диплом міжнародного конкурсу фото-аматорів, що відбувся у місті Кропивницькому. Його роботи увійшли до 70 кращих робіт конкурсу (з більш ніж 260 представлених) та зараз експонуються в Кропивницькій фотогалереї. Також атмосферні пейзажі Павла були представлені на міський конкурс «Mediaschool - 2019» в номінації «Запоріжжя у фокусі покоління Z».

Коли ми спитали, де б Павлу хотілося познімати, чи є у нього якесь особливе омріяне місце, він відповів: «Де завгодно можна відшукати гідну

тему для зйомок. Навіть, у місцях не настільки красивих, як наше Запоріжжя, можна знайти щось, що може порадувати око. Для цього обов'язково кудись їхати, треба просто відкрити очі та бути готовим зловити цю мить, цей образ. Думаю, це і значить, бути фотографом».

Отже, пропонуємо і вам, наші читачі, оцінити роботи Павла. Насправді не можна не відчувати який чарівний світ довкола?

Вечір на Дніпрі

Прогулянка по проспекту Соборному

Грозове небо

ПОЗАШКІЛЬНИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«МІСЬКИЙ ПАЛАЦ ДИТЯЧОЇ ТА ЮНАЦЬКОЇ ТВОРЧОСТІ»

30 років
Арлекін

«Народний художній колектив»
ЦИРКОВА СТУДІЯ «АРЛЕКІН»

Запрошує на святковий концерт з нагоди 30-ти річчя творчої діяльності
12 березня 2019 року о 17.30

Керівники Любов та Володимир Свириденко
м. Запоріжжя 2019

Шановні друзі! **10 березня о 12.00**
Міський Палац дитячої та юнацької творчості
запрошує Вас на веселі гуляння

Смачна Масляна у Палаці

На Вас чекає:

- Святковий концерт «Ой Масляна прийшла, нам весну принесла» за участю творчих колективів Палацу (велика зала)
- показові Лицарські бої
- Ярмарок - виставка «Масляна дискотека»
- Спалювання найвеличезнішого опудала разом з Вашими проблемами (кострова біля Палацу)
- Смачні млинці з медом, теплі посмішки та добрий настрій!

Створено творчим колективом Медіа-школи

Позашкільний навчальний заклад «Міський Палац дитячої та юнацької творчості» +38 061 236-48-38

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації № 1277-522-Р Серія 33 від 11.05.2018 року

Редактор: Юліанна Макарова
Відповідальний за випуск: Печерська Іяна
Адреса редакції: м. Запоріжжя, пл. Запорізька, 1

Засновник, видавець: БФ «Чарівна скринька»
Міського Палацу дитячої та юнацької творчості
Розповсюдження: безкоштовно
Віддруковано ТОВ «ВБ «Кераміст»

Редакція TW
teensredz@gmail.com

Номер заказу: 1886202 Наклад: 1000 екз.